

2.

Ik had bij de bakker
een witbrood gekocht.
De broodzak zat
onder mijn arm.
Als ik eens terugging
en dan weer vertrok.
Hoeveel stappen blijft
een brood warm?

Maar waar, o waar
was de bakkerij?
Waar kocht ik het brood
voor papa en mij?
Het zebrapad over
en dan een straat in?
Dat leek een goed plan,
maar geen nieuw begin.

3.

Ik wist op een keer
de weg niet meer.
Ik vroeg 'm op straat
aan een vrouw.
Ze keek op me neer
en schudde o nee.
Toen zwaaide ze
met een rood touw.

Ik kenne geen grond.
Ik wete geen weg.
Me bene zijn die van de zee.
Jij houwe je mond.
Jij doen wat ik zeg.
Jij gaan als een hond met me mee.

Eerst dacht ik:
straks lacht ze,
want dit is een grap,
al is het een hele flauwe.
Maar de knoop in het touw
was een dubbele platte.
Dat mens was niet
te vertrouwen.

We kenne geen plek.
We kun onderweg.
We doen van het sop en de bare.
Jij houwe je bek.
Jij doen wat ik zeg.
Hop hop naar de kade en vare.

Wat ik van plan was
had ze snel door.
Ze legde haar hand
op mijn mond.

Ik kreeg geen **HELP!**
meer door mijn strot,
ze duwde me ruw
op de grond.

Ze siste eens boos
en gromde erbij,
trok mij overeind
aan het koord.
Ze zei dat een schip
gevaarlijk is:

Soms slaag een matroos overboord.
En soms ist un kind.
Dat vinne we auw,
maar ah, het kom wellus voor.
De golve die golve.
Na ebbe kom vloed
en wij vare dapper weer door.

Wij — dat zijn mij
en me zeventien mate.
Voor ons oog hang
een lamsleren lap,
maar we houwe de boel
naar ons eige gevoel
geweldig goed in de gate,
en van bonje
luste we pap.

4.

Ze trok aan het koord
en noemde me slap,
nog slapper dan wier,
van dat groene.

Jij moete met ons
de noorderwind in,
maar niet op die
zondagse schoene.

Ik zei: Bent u blind?
Kijk mij eens: een kind.
U plukte mij net
uit de goot.
Ik wil nu naar huis,
want daar is mijn pa.
[Waar blijft mijn zoon met het brood?]

Ik zette me schrap
en trok aan het touw.
Ik deed als een haai
of ik beet.
Maar ze tilde me op
alsof ik niks woog
en vlak bij het schip
riep ze:

STOP!

Je bof dajje leef.
Je hou je gedeis.
Je ben minner dan min min min min.
De zee wor je huis.
Ons gaan nu op reis.
Of hebbe je daarin geen zin?

Een leven op zee?
dacht ik een twee drie,
en ik hoopte nog zo
op een wonder.
Ik rukte me los en
sprong van de wal,
met een plets en een plons
kopje-onder.

